

Zprávy z farnosti

07/2006

Každé roční období má něco specifického. Začalo léto a s tím je spojeno zakončení školního roku a začátek prázdnin a dovolených. Opět je zde příležitost načerpat nových sil. Většinou také na začátku léta je čas pro kněžská svěcení. V tomto roce se v naší diecézi objeví čtyři novokněží. Je to dar, za který bychom měli Bohu opravdu poděkovat. Kněžské povolání není samozřejmostí. Uvědomujeme si to, když se zamýšlíme nad situací naší diecéze. Nejde jen o to, aby měl kdo sloužit mši svatou. Jsou zde další svátosti a tolik dalších úkolů (čas pro mládež, návštěva rodin, nemocných atd.). Dále pak vést věřící k tomu, aby se sami stali nositeli žitého evangelia. Nezapomeňme se tedy modlit za novokněze, aby mohli požehnaně působit, ale prosíme i za další kněžská povolání. K tomu je ale také potřeba vytvářet správnou atmosféru živé víry v rodině. Ať i čas prázdnin k tomu slouží.

Požehnání rád vyprošuje

P. František

Křeslo pro hosta

Druhý pátek v měsíci, 9. června, jsme na naší faře uvítali vzácného hosta – provinciála jezuitů P. Františka Hylmara. Velmi poutavou formou nám vykládal o jezuitském řádu, o jeho působnosti v dějinách naší země a také speciálně v Děčíně. Vyprávění bylo proloženo promítáním. Sešlo se nás kolem 20 a již se těšíme na další pokračování těchto pátků po prázdninách.

Marie Jirásková

Ministrantský den

Již třetím rokem se zúčastňují naši ministranti, a také některé dívky z našich farností Ministrantského dne, který pořádají Saleziáni z Teplic. Letos se konal v sobotu 3. června. Děčínské farnosti zastupovali Adam Musil, Tomáš Škoda, Petr a Pavel Šimánkovi, Anežka Stichová a Eliška Škodová. Po prezentaci jsme se všichni odebrali do kostela na mši sv., kterou celeb-roval Páter Martin Davídek, velmi ho potěšilo, kolik kluků v bílém má před sebou, také ty naše děčínské hned poznal. Bylo to příjemné setkání.

Po mši sv. byly určeny skupinky po dvou nebo třech soutěžících, ještě jsme se posilnili obědem a již se rozběhlo soutěžení. Znázorni liturgické období (malování na chodník), poznej barvy liturgických období, rozlušti tajemný nápis ve sklepení, poznej světce, ale také hod na plechovky, to jsou některé soutěžní disciplíny, ve kterých se utkalo asi třicet dětí. Naši zástupci opět neklamali, Adam a Anežka první místo, Petr, Pavel a Eliška obsadili druhá místa a Tomáš ve své kategorii třetí místo. Všem děkujeme za přek-

nou reprezentaci. Jako překvapení na závěr soutěžního dne byla projížďka na lodkách po nedalekém Zámeckém rybníku. Prožili jsme krásný den, poděkování patří také bratřím Saleziánům a hlavně P. Jonáškoví.

J. Š.

Mezinárodní pouť hnutí - Řím 3.- 4. června 2006

Vyjeli jsme – Josef Dušánek, Eva Kuncová a Marie Jirásková – z Děčína ve čtvrtek 1. června. Hned první zajímavost byla, že vlak měl na odjezdu 80 minut zpoždění. Z toho důvodu jsme přišli v Praze trochu později na mši svatou – ke sv. Tomáši na Malé Straně. Mše svatá byla v kapli sv. Doroty a po ní jsme si mohli ještě prohlédnout krásný interiér kostela. Cestou ke stanici metra Malostranská jsme se stavěli ve Valdštejské zahradě, kde jsme se naobědvali z přinesených zásob a pozorovali pávy. Přišla k nám jedna pávice a Pepíkovi zobala z ruky drobečky chleba. Také páv opodál ukazoval krásu svého ocasu. Prohlédli jsme si krásnou zahradu se zajímavými sochami a krásně udržovanými keři, pěknými květinami a kašnami. Škoda, že jsme již pak museli pokračovat, abychom stihli dojet včas k folokarinům, kde byl odjezd do Říma. Vilku číslo 47 Na padesátém u stanice metra Skalka jsme našli snadno a byli jsme mile přivítáni, obdrželi kávu a než jsme se stačili rozkoukat, přijely již autobusy z Třebíče. My tři z Dě-

čina jsme dostali místo v autobuse, kde byli sami schönstattští, zbytek byl v autobuse s fokolariny. V našem autobuse cestoval také P. Králík a sestra Bernadetta, která měla na starosti organizaci.

Vyjeli jsme něco po 16. hodině a jeli směrem na Plzeň k hranicím. Ve 20:30 jsme míjeli Regensburg, dívali se na video o Římě a o některých hnutích. Projížděli tunely a v 7 hod ráno jsme již projížděli kolem Florencie. V pátek 2. června ve 12 hodin jsme již byli v Římě a zastavili u kongresového centra, kde právě skončil kongres církevních hnutí a komunit. Kongresu se zúčastnilo 300 osob z více jak 100 hnutí. Měli jsme možnost prohlédnout si toto krásné středisko, také moderní kostel, který byl v areálu, byla v něm zajímavá křížová cesta ve formě filmového pásku. Vyzvedli jsme P. Dokládala s Hanou Francákovou z Fatimského apoštolátu, kteří se kongresu zúčastnili. Pak jsme vyrazili autobusem k místu ubytování, přes 25 km od centra – hotel Villa Marie. Když jsme přijížděli na místo, začalo silně pršet, padaly kroupy, takže jsme nemohli hned vystoupit a museli čekat. Až se déšť trochu umírnil, vyklusali jsme se zavazadly do domu a dali si své věci na pokoje, vzali si to nejnutnější a zase odjeli do Říma volit. Na naší ambasádě již bylo plno, ale vše probíhalo poměrně rychle. Dozvěděli jsme se, že všichni, kteří volí v cizině, musí volit kandidáty za jihočeský kraj. To znamenalo za KDU-ČSL Kalousek, Talíř atd. Na náš severočeský kraj tedy nedošlo. Mezitím přestalo pršet a my jsme mohli dojít pěšky do kostela Sv. Anny, kde jsme měli vyměřený čas na mši svatou. Koncelebrovali P. Králík, P. Dokládal a P. David z Dolní Dobrouče. Protože jsme museli do určité hodiny skončit (začínala tam potom nějaká místní pobožnost), nemohli jsme čekat se začátkem mše svaté na opozdilce a tak někteří docházeli během mše svaté, včetně P. Králíka, který přišel na evangelium. Po mši svaté jsme pěšky pokračovali do kostela Sv. Ondřeje, kde byla mezinárodní vigilie schönstattského hnutí. To bylo pro mne velkým potěšením, protože jsem se tam setkala s některými mými německými a španělsky mluvícími sestrami, také s P. Wolfem, představeným otce Františka, a Pepík se svým spolubratrem z ligy mužů, který jel právě v tom druhém autobuse. Tuto pobožnost jsme měli od S. Bernadetty přeloženu do češtiny, takže jsme se mohli plně účastnit. Po vigili jsme my Češi měli ještě soukromou pobožnost u oltáře Panny Marie – korunovací jedné putovní svatyňky. Z kostela jsme šli pěšky s rozsvícenými svícemi k náměstí Sv. Petra, kde jsme vytvořili živou svatyňku. Dívali jsme se na dvě rozsvícená okna bytu Sv. otce a mládež jej nějakou dobu ještě vyvolávala, - „Benedetto“, ale neukázal se. A pak zase zpět k hotelu, každý se již těšil, že se vyspí, protože již byla půlnoc. Krátce potom, co jsme se začali zabydlovat, vypadly v domě pojistky, takže jsme uléhali za tmy nebo za svitu svící, které jsme si přinesli.

V sobotu 3. června jsme vstávali brzo, abychom stihli mši svatou ve svatyňce Cor Ecclesiae. Po dobré snídani jsme jeli autobusem k metru, kterým jsme zamířili do centra. Potom podle mapy jsme hledali Via Boccea a kapličku. Po hodině cesty v dusném počasí a do kopce, jsme došli k sídlu Oblátů Panny Marie a zjistili, že jsme zabloudili. Po delší době se naši vedoucí telefonicky spojili s Mariinými sestrami a dozvěděli se, že již nemá význam kapličku hledat, protože už bychom nestihli další program a ony také na nás již nemohou čekat. Tak jedna část poutníků jela městskou dopravou a druhá část šla zase už rychleji z kopce zpět. Pak nám bylo doporučeno, abychom již šli na náměstí sv. Petra a zabrali tam určená místa. Měli jsme modře zbarvené lístky, s kterými jsme mohli cestovat metrem i autobusem zdarma. Tyto lístky měly být také vstupenkou na vyhrazené místo. Ale zjistili jsme, že tak brzo nás na toto místo nepustí. Část tedy zůstala již na náměstí a ostatní se šli ještě projít po Římě. Ovšem před půl druhou nás pořadatelé s policisty z místa, kde jsme byli, rázně vyhostili, takže jsme se během pár minut octli mimo náměstí v nějaké ulici za kolonádou. Protože jsme nebyli sami, panovala tam velká tlačence. Španělsky mluvící mládež tam hulákala, strkali se sem a tam a někteří z nás to psychicky nevydrželi a protlačili se pryč, do vedlejší ulice. Já jsem zbyla s dalšími třemi poutnicemi a řízením Božím jsme se v tom davu setkali s jednou Češkou – fokolarinkou. Ta nám sdělila, že má na starosti překládání z italštiny do češtiny a tak jsme se s ní přidali k hnutí Communio a liberazione, které mířilo na náměstí. Prošli jsme kontrolními turnikety a dostali se zase do velké tlačence, naše vyhrazené místo bylo v nedohlednu a obsazené. Rozhlíželi jsme se, kde uvidíme českou vlajku a transparent Republica Cecha, jak bylo domluveno, ale nic jsme neviděli. Až před půl čtvrtou jsme na druhé straně náměstí uviděli naše dvě vlajky. Jenomže my jsme měli pokyn po skončení jít na sraz na místo, které právě bylo poblíž našeho nynějšího stanoviště. A když jsme viděli ty davy, právem jsme se obávali, že se přes celé náměstí k tomu místo po skončení včas neprotlačíme. Zůstali jsme tedy raději, kde jsme byli. Milá fokolarinka ale se musela probojovat k těm českým vlajkám, protože tam měla překládací úkol. Věnovala nám však malé rádio, pomocí kterého jsem mohla chytit německý překlad z italštiny a ostatním pak překládat do češtiny. Díky tomu jsme se mohli trochu zúčastnit, pochopit zhruba o čem se mluví.

Po čtvrté hodině odpoledne přijel Sv. otec a projížděl náměstím k hlavní tribuně. Zahlédla jsem jeho hlavu ve vzdálenosti asi 50 metrů. Velmi mne pobavilo sledovat nadšení mladých, kteří těsně před námi rozvínovali obrovský transparent. Na obrazovkách jsme mohli sledovat představování několika hnutí, naše schönstattské tam nebylo. Když měl ale projev Sv. otec, rádio přestalo fungovat, tak jsem mohla jen tušit o čem mluví. Ovšem

jistě bude možné jej později obdržet. Vím jen, že mluvil o kráse křesťanství, o svobodě a lásce, a že toto mají hnutí jako úkol předávat dál církvi a světu. Část našich již odjela k autobusu dříve, protože se právem obávali návalů v metru. Ostatní zůstali až do konce, takže jsme se u autobusu všichni sešli až po 10. hodině večer a zase přijeli pozdě na hotel.

V neděli 4. června po snídani jsme opět cestovali – autobus + metro – na náměstí Sv. Petra. Atmosféra již byla klidnější než v sobotu, po kontrole turnikety jsme zaujali místa, kde jsme uznali za vhodné. Já jsem se s některými dostala před velkou obrazovku, takže jsme vše mohli dobře sledovat. Potěšilo mne, že vedle mne byla španělsky mluvící rodina, s kterými jsem mohla prohodit pár vět. Jak vigilie v sobotu, tak nedělní mše svatá se vyznačovaly atmosférou, která se dá těžko předat dál. Nadšení, radost, život církve, trpělivé snášení všech obtíží, které takováto shromáždění přinášejí (bylo nás tam přes 300 000). Po mši svaté jsme mohli s naším průvodcem navštívit hrob Jana Pavla II. a také hrob kardinála Berana, který jako jediný kardinál odpočívá mezi papeži. Potom bylo do 15. hodině volno. Já s Evou jsme v klidu prohlížely baziliku sv. Petra, zúčastnily se druhé mše svaté, což byla pro nás náhrada za včerejšek, kdy mše svatá nebyla. V 15 hodin jsme odjížděli, zase metro + autobus, na Belmonte. Kapličku Matri Ecclesiae jsme nemohli hned najít a museli jsme jít kousek pěšky. Celý den bylo krásně a teď se dalo do silného deště, když jsme došli s půlhodinovým zpožděním ke kapličce, přšelo dost a proti nám již kráčeli někteří účastníci. Celou dobu trvání nešpor přšelo. Měla jsem radost, že jsem zase uviděla své známé německé spolusestry a také spolubratry otce Františka. Hlavním předsedajícím byl P. Ignacio Sana, který bude koncem června jmenován arcibiskupem na Sardinii. Snažila jsem se překládat, ale protože jsme stáli dále od kapličky a dešť tloukl do deštníků, špatně jsem slyšela. Během modliteb přišel na krátkou návštěvu také místní biskup Reali, který poblíž ve farním kostele uděloval biřmování. Po skončení pobožnosti jsme korunovali další putovní svatyňku. Pak byla možnost k soukromé modlitbě v kapličce. Přestalo přšet a mohli jsme se podívat ještě do rozestavěného domu pro poutníky. Ani se nám nechtělo odjíždět. Při odjezdu jsme za námi uviděli nádhernou velikou dvojitou a širokou duhu. P. Králík to komentoval, že nám MTA za korunu, kterou jsme jí věnovali daruje také korunu.

Do Prahy jsme dojeli v pondělí 5. června v pořádku, mohli ještě dojít k Pražskému Jezulátku na mši svatou a v Děčíně jsme byli nazpět o půl deváté večer. Přes všechny potíže byla pouť nádherným zážitkem celosvětové církve, dešť byl symbolem mnoha milostí, které jsme tam obdrželi a doufáme, že také vyprosili těm, kteří s námi jet nemohli.

Marie Jirásková

Okénko do knihovny

autor: Tomáš Halík

název: Noc zpovědníka

Paradoxy malé víry v postoptimistické době

z obsahu:

„Také při pohledu na vývoj české politické scény jsem byl nucen odložit mnohá svá dřívější očekávání, dnes je hodnotím jako iluze či z různých důvodů zmařené příležitosti; nečekám, že by odněkud - z nějaké nové politické strany, z iniciativy intelektuálů či z jednotlivé občanské iniciativy – vzešla potřebná reforma politické kultury. Je možné něco pozitivního čekat v dlouhodobější perspektivě, s výměnou generací? To se neodvážuji předpovídat. Celkový stav české společnosti i situace církví se v nejbližší době bude pravděpodobně v mnohém ohledu stále zhoršovat a je třeba se na to morálně připravit: nenechat se ničím z toho zlomit a zkorumpovat, nenechat se zahnat do kalných vod cynismu, pasivity, zahořklosti. Obejít se však bez růžových brýlí iluzorního optimismu, a zejména odmítnout jakoukoliv drogu – také v podobě ideologií, které na složité otázky nabízejí zjednodušené odpovědi a s nimi lacině radikální recepty na brzkou nápravu. Je prostě třeba vytrvat na cestě, dělat to nejlepší, co člověk dokáže, a řídit se víc svým svědomím než svým okolím – to ovšem bude znamenat často jít osaměle proti proudu, bez vyhlídky na viditelný „úspěch“ a jevit se „moudrým tohoto světa“ jako pošetilý podivín. Ale pokud k tomu nebudeme ochotni, neznamená to, že jsme evangelium o kříži četli nadarmo?“

Výpověď autora v úvodu: „Chci se podělit o svou zkušenost zpovědníka: Když po hodinách zpovídání někdy ještě sáhnu po novinách nebo poslouchám noční zprávy, uvědomím si, že stále podvědomě vnímám všechny ty výpovědi o našem světě z perspektivy zpovědníka. To znamená: snažím se trpělivě a pozorně naslouchat, rozlišovat, chápat; snažím se potěšit a povzbudit, anebo přivést člověka k zamyšlení, zda si něco podstatného sám před sebou nezakrývá. Skrze množství individuálních vyznání se zpovědník dotýká něčeho obecnějšího – jakési „skryté tváře doby“. Zejména duchovní doprovázení mladých lidí umožňuje jako seismograf odhadovat přicházející otřesy a proměny světa. Krize si nemáme zastírat, nemáme se jich děsit: teprve když jimi poctivě projdeme, můžeme být „přetaveni“ k větší zralosti. Krize našeho světa i „krize náboženství“ bývají šance, které nám otevírají cestu na hloubku. Doufám, že se čtenář těchto úvah bude moci důkladně zamyslet (nad stavem světa, tajemstvím víry i nad sebou samým), že mu nabídnou chvíle tiché kontemplace a jindy se zas bude dobře bavit – neboť tyto tři velké radosti zakoušel i autor při jejich psaní.“

připravila M. J.

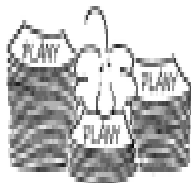

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Zpráva z 6. zasedání Farní rady ze dne 11. 6. 2006

Na tento den byla sice Farní rada plánovaná, ale nakonec se neuskutečnila pro nemoc O. Františka. Jak to bude dále se včas dozvíme. Zatím nás čekají prázdniny, máme možnost se obvykle dobře zrekreovat a při tom můžeme přemýšlet o tom, co by se u nás dalo vylepšit a zároveň si všimnout, jak to dělají jinde, kam se dostaneme a pak to sdělit někomu z FR. Třeba by se to dalo zkusit i u nás...

R. S.

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Jaroslava Škodová	místopředsedkyně
Martin Kolář	zapisovatel
Lukáš Herich	člen
Jindřich Macoun	člen
Antonín Musil	člen
Ludmila Stichová	člen

- Učitel pracovní výchovy dovolil žákům v dílně, aby si každý udělal to, co doma potřebuje. Jeden dělal poličku, druhý věšák, jen Petřík pořádně hobloval silné prkno. „Co to bude?“ vyzvídala učitel. „Nic, já potřebuju hoblínu do klece pro křečku.“
- V obchodním domě se jedna paní přehrabuje při nákupu barevných ponožek. Když už vše prohrabala a nic si nevybrala, poznamená: „Hm, to je všechno, co tady máte?“ Prodavačka suše odvětí: „Ne, prosím, ještě mám jednu na nohou.“
- „Petře, co jsi dostal z té písemky z matematiky?“ „Čtyři plus dvě děleno dvěma plus dva.“
- „To snad není možné, aby jeden člověk udělal tolik chyb, Honzo!“ zlobí se pan učitel. „Máte pravdu, pane učiteli, pomáhali mi táta s mámou!“

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2006	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	6 312 Kč	2 207 Kč	0 Kč	Na církevní školy
Únor	5 370 Kč	1 487 Kč	0 Kč	
Březen	7 783 Kč	3 045 Kč	4 850 Kč	Svatopetrský haléř
			2 200 Kč	Na uprchlíky
Duben	10 608 Kč	3 165 Kč	900 Kč	Na Svatou zemi
			2 000 Kč	Na povodně
Květen	6 602 Kč	1 504 Kč	1 700 Kč	Ne bohoslovce
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červenec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Srpen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	10 071 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	46 746 Kč	11 408 Kč	11 650 Kč	

R. S.

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2006	2. července	6. srpna	3. září
1. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		5. listopadu	3. prosince

vlakové spojení:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hl. nádr.	13:08	13:37	13:52	Dolní Žleb	14:10	14:38	16:02	17:26
Čertova Voda	13:18	-	14:02	Čertova Voda	14:15	-	16:07	17:31
Dolní Žleb	13:23	13:45	14:07	Děčín hl. nádr.	14:25	14:16	16:17	17:41

- Učitel se ptá žáka ve třídě: „Čemu se pořád smějete? Mně snad?“ „Ne, to bych si nikdy nedovolil.“ Učitel na to: „Pak tedy nevím, co jiného je tu k smíchu!“

Věroměr

Max Kašparů

(dokončení)

16. KapitolaŽivý kámen

Určitě jste už slyšeli historku o poutníkoví, který na cestě kolem řeky přišel ke třem kameníkům. Všichni otesávali veliké neforemné kameny do pravidelných kvádrů. „Co děláš?“ zeptal se prvního. „Musím otesávat kameny,“ odpověděl nevrle kameník. „Co děláš ty?“ zeptal se druhého. „Vy-dělávám si na chleba,“ řekl druhý řemeslník. „A co děláš ty?“ zeptal se třetího. „Stavím most,“ odpověděl s hrdostí ten poslední. Tři lidé konali na jedné straně stejnou práci, ale na druhé straně s jiným vnitřním přístupem. První z povinnosti, druhý pro zisk a třetí pro radost. V postojích těchto tří mužů můžeme hledat i svůj postoj k hodnotám života a víry.

V první kapitole Věroměru jsme se zmínili o povinnosti, která přichází tam, kde končí láska. Jakákoliv činnost, která vychází z povinnosti, nejen že člověka nebaví, netěší, ale také se mu nevede. Tak je to s povinností modlit se, chodit do kostela, přijímat svátosti.

Postoj druhého řemeslníka byl účelový a ziskový. S takovým přístupem k víře se setkáváme u lidí, pro které je každá duchovní činnost sobeckým postojem. Bez ohledu na dobro a užitek pro ty druhé.

Radostným, smysluplným a efektivním je postoj třetího kameníka. Nejen v činnosti rukodělné, ale i v životě víry. Radost vychází nejen z nadšení pro spoluúčast na díle, ale také z plnosti nasazení.

Známý moravský kněz, páter Antonín Šuránek, prý říkával bohoslovcům:

„Chceš-li být v životě šťastný,
staň se knězem – buď jím naplno,
chceš-li být v životě nešťastný,
staň se knězem – a buď jím jen napůl.“

Tato velmi moudrá slova neplatí jen pro kněžský život, ale pro každého. Můžeme říci:

Chceš-li být v životě šťastná,
staň se matkou – a buď jí zcela,
chceš-li být v životě nešťastná,
staň se matkou – a buď jí jen trochu.

V plnosti nasazení je smysl a radost povolání. Bůh nás ovšem nepovolává jen jako řemeslníky, kteří staví tento svět. Dělá z nás také živé kameny, ze kterých sám staví svoji církev. V takovém případě zaujímá roli stavitele

on a ve své stavbě nás pokládá na určitá místa, jako to dělávají zedníci s cihlami, když staví dům.

Katolický kněz a básník Michael Quist píše v jedné své úvaze, jak kdesi pozoroval zedníka, který stavěl zeď. Kladl cihlu vedle cihly a kněz si uvědomil, že není vůbec důležité, zda zedník pokládá cihlu k základům stavby nebo do jejího vrcholu, ale je důležité, aby každá cihla tam, kam je položena, plnila věrně svoji funkci.

Bůh nás bere ve svém architektonickém záměru jako živé kameny ke stavbě své církve. Ve srovnání s ním to má zedník o něco lehčí, protože tvary i velikosti cihel jsou normalizovány. Vycházejí z cihelny jedna jako druhá. Bůh tvoří lidi nejen jako originály, každého člověka trochu jinak, ale svým originálům dává i svobodu. Když si nás potom při stavbě církve bere do ruky jako originální, mnohotvaré kameny a pokládá nás na místa jako manžele, kněze nebo řeholníky, ptá se každého, zda takové místo přijímá. A my po zvážení nabídky odpovíme, zda ano – nebo ne. Po této dohodě vezme Bůh do jedné ruky individuálně každého z nás – každý kámen ve své stavbě – a prohlédne si náš „tvar“. Potom do druhé ruky vezme ostrý klín a umělecky opracuje každý kus kamene do patřičného tvaru. A tehdy začíná náš nárek a pláč, protože to trochu bolí. To je přesně ta chvíle, kdy si musíš, milý čtenáři, uvědomit, že přestáváš být stavitelem, ale stáváš se živým kamenem v ruce Boha stavitele, který si tě tu a tam někde „přítvaruje“. Potom budeš položen na to místo, kam patříš, kam jsi byl povolán a kam ses také svobodně rozhodl jít. Nakonec vůbec nejde o to, zda jsi pokládán k základům či vrcholům živé církve, ale o to, abys na tom místě zůstal věrný. Aby s tebou mohl počítat nejen ten, který tě na to místo povolal, ale aby i ostatní – do stavby povolání – věděli, že se o tebe mohou opřít. Má-li být církev živým chrámem, musí být postavena ze živých kamenů. Má-li být každý kámen živý, musí být živá také jeho víra.

Pozor na prázdninové změny v setkávání!

Slavnosti a svátky

3.	7. Svátek sv. Tomáše, apoštola
5.	7. Slavnost sv. Cyrila, mnicha a Metoděje, biskupa, patronů Evropy
11.	7. Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
25.	7. Svátek sv. Jakuba, apoštola

LITURGIE

Výroční dny biskupů

- 1. 7. Mons. Hrdlička kněžské svěcení (1972)
- 5. 7. Mons. Esterka jmenován tit. biskupem (1999)
- 10. 7. Mons. Radkovský převzetí diecéze (1993)
- 26. 7. Mons. Koukl jmenován biskupem (1989)

Setkávání

- ◆ ~~1. neděli ráno v kostele~~ dětská mše svatá
- ◆ 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ ~~2. neděle v měsíci od 18:45~~ setkání Farní rady
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 18:30 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	08:00	
Úterý		17:00
Středa	08:00	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		17:00 Bynov

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:30	Kostel Nejsvětější Trojice
	Čtvrtek	17:30	Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 30. 07. 2006, před 1. nedělí v srpnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 8 Kč)